

на, а въ втория — отъ три четвъртини) между всѣки изпѣтъ куплетъ. Ф. е влѣзълъ въ употрѣба и въ художествената музика.

Фано, Гвидо Алберто — Fano, Guido Alberto — компонистъ, пианистъ и музикаленъ писателъ, род. 18 май 1875 въ Падуа, ученикъ на Полини, и въ Падуа — на Дж. Мартучи, d-g jur, директоръ на консерваториитъ въ Парма, Неаполъ и Палермо, сега преподавателъ по пиано въ Миланската консерватория. Творби: симфонична поема „La tentazione di Gesù“, „Симфониченъ прологъ“, една увертюра — за оркестъръ, „Две поеми“ за пѣние и оркестъръ, концертцюкъ за пиано и оркестъръ, една музикално-драматична трилогия — „Астреа“, „Вигилия на Римъ“ и „Ютурна“, клавирна и челова сонати, клавир-квинтетъ и др. Писалъ: „Мисли върху музиката“ (1903), „За живота на ритъма“ (1916), „Техниката на гамага при изучаване на пианото“ (1923). Ф. е основалъ концертни дружества въ Парма и Неаполъ.

Фантазия, ит. fantasia, фр. fantaisie. 1) Име на една, подобна на ричеркара, творба въ музиката за органъ и пиано на XVI и XVII в., използваваща свободно имитационния стилъ и фугата, като ги украсява и имъ предава една подвижностъ и лекота. 2) Отъ XVIII в. насамъ — название за инструментални композиции и за единъ инструментъ, камеренъ съставъ, или оркестъръ — въ свободна форма, въ която компонистътъ дава воля на творческата си сила, неограничавана отъ изискванията на строгитъ инструментални форми, — „чистата сила на гения, безъ компонистътъ да се ограничава отъ нѣкакъвъ опредѣленъ брой части, или отъ нѣкакво ограничение на нѣрката или пресмѣтане“ (Бросаръ).

Фанфара, fanfare — 1) тържествени музикални пиески, или сигнали за тръби, използващи само естественитъ тонове. Французитъ наричатъ Ф. ловджийскитъ пѣсни, изпълнявани отъ една или нѣколко тръби, и военнитъ весели пѣсни, изпълнявани отъ единъ или нѣколко военни инструмента. 2) Частъ, или пасажъ отъ симфонична или оперна творба (сцена), която се изпъл-

нява отъ медни инструменти, имаща тържественъ — воененъ, или ловджийски — характеръ. 3) Оркестъръ само отъ медни и ударни инструменти.

Фарандолъ, фр. farandole — старъ провансалски, живъ танцъ — въ $6/8$ тактъ, състоящъ се отъ 5 различни фигури, раздѣлени една отъ друга чрезъ почивкитъ на играчитъ при танцуването. Ритъмътъ на Ф-ата се използва отъ много компонисти за тѣхни творби.

Фаранъ, Жакъ Иполитъ Аристидъ — Farrenc, Jacques Hippolyte Aristide — французски флейтистъ, компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 9 апр. 1794 въ Марсилия, умр. 31 ян. 1865 въ Парижъ, ученикъ на Парижката консерватория, следъ като се занимава известно време съ издателство, подтикнатъ отъ Фетисъ, се посвещава на изучаване музикалната история, и започва да пише по музикално-исторически въпроси въ французскитъ списания, главно въ France musicale. Най-ценното негово дѣло е „Сърковището на пианиста“ (1861—72) — 20 тома, съдържаще избрани пианистични творби, отъ най-старитъ майстори до Менделсонъ, и придружени съ исторически бележки — негови, и отъ Фетисъ. Освенъ това, писалъ: „Историческитъ концерти на Фетисъ въ Парижъ“.

Фаранъ, Луиза — Farrenc, Louise — французска пианистка и компонистка, съпруга на Аристидъ Ф., дъщеря на скулптора Жанъ Дюмонъ, род. 13 май 1804 въ Парижъ, умр. 15 септ. 1875 с. т., ученица на Райха, професорка по пиано въ консерваторията, компонирала за оркестъръ (3 симфонии), а сжщо камерна музика, и писала „Ръководство за съкращенията (знакове за украшения и орнаменти), употребявани отъ клавесиниститъ на XVII и XVIII в.“ (1897). Ф. е изпълнявала творби отъ издавания отъ нейния съпругъ сборникъ „Сърковището на пианиста“, и е получавала награди за свои камерни композиции.

Фарина, Карло — Farina, Carlo — италиански цигулковъ виртуозъ и компонистъ, род. около 1625, камермузикусъ въ Дрезденъ и Данцигъ. Значението на Ф. е въ това,